

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.036 van 4 mei 2000
in de zaak A. 56.315/VII-12.442.**

In zake : de c.v. KERKOMSE STORTPLAATS,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
c.v. KERKOMSE STORTPLAATS op 11 februari 1994 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit
van 16 december 1993 van de minister vice-president van
de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu
en huisvesting, houdende bevestiging in beroep van het
besluit van 2 april 1992 van de bestendige deputatie van
de provincieraad van Brabant waarbij haar de vergunning
wordt geweigerd voor de verdere exploitatie van een
stortplaats klasse III, gelegen te Boutersem-Kerkom,
Molenweg z/n;

Gelet op het arrest nr. 47.588 van 26 mei
1994 waarbij de vordering tot schorsing van de
tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 29 juni 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. SERVAES die, loco advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 8 november 1985 wordt de vergunning verleend voor het exploiteren van een klasse III-stortplaats te Boutersem, Molenweg, op de kadastrale percelen sectie B, nrs. 212b-c, 219a, 221d en e, en dit voor een periode van vijf jaar, eindigend op 8 november 1990.

1.2.1. Op 25 maart 1991 vraagt de verzoekende partij een nieuwe vergunning voor een klasse III-stortplaats.

1.2.2. De bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant weigert op 2 april 1992 de gevraagde vergunning.

1.2.3. De verzoekende partij tekent hiertegen, op 25 mei 1992, beroep aan bij de bevoegde minister.

1.2.4. OVAM verleent op 12 juni 1992 een ongunstig advies.

1.2.5. Op 29 januari 1993 dringt de verzoekende partij aan op een spoedige afhandeling van haar aanvraag.

1.2.6. Het bestuur milieuvergunningen adviseert op 8 december 1993 het beroep te verwerpen.

In dat advies wordt onder meer vastgesteld dat uit recente analyses is gebleken dat het grondwater op bepaalde plaatsen verontreinigd is, en dat de herkomst en de verspreiding van deze verontreiniging wordt nagegaan.

1.2.7. Op 16 december 1993 wordt het bestreden besluit genomen. Het verwerpt het beroep en bevestigt het beroepen besluit, op grond van de volgende motivering :

"Overwegende dat de beroepindiener in het beroepsschrift de volgende argumenten naar voor brengt :

- de vergunning geweigerd op 02.04.1992 werd slechts betekend op 15.05.1992;
- het ontvangstbewijs van de vergunningsaanvraag is te laat opgestuurd (06.02.1992);
- de adviezen werden reeds voor 06.02.1992 aangevraagd;
- de meerderheid van de gevraagde adviezen is gunstig;
- enkel het advies van AMINAL is ongunstig, terwijl de andere instanties over dezelfde adviezen, zoals grondwater, positief hebben geoordeeld;
- er is geen verandering van de toestand zoals hij in 1985 was;
- de aanvrager beweert dat onderzoeken hebben aangetoond dat het grondwater niet verontreinigd is;
- de niet toegelaten afvalstoffen werden door het personeel uitgesorteerd;
- de uitbater heeft, om nog beter te kunnen voldoen aan de voorwaarden, een mobiele zeefinstallatie, een weegbrug en een grondverdichter aangekocht;
- om sluikstorting te voorkomen is er een 2 meter hoge afsluiting aangebracht over een afstand van 100 meter;
- door de stortactiviteiten konden de vervoerders van stortafval een retourvracht van zand meenemen;

Overwegende dat op de percelen sectie B, nrs. 205b, 222a, 223, 224d, 224c, 225b, 226, 229, 230, 231, 232 en 233, de exploitatie van een stortplaats klasse III is vergund geweest, voor een termijn van 5 jaar, bij ministerieel besluit van 8 november 1985;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Tienen-Landen, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24-03-1978 gelegen is in een ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied; dat de gevraagde exploitatie niet strijdig is met de bestemmingsvoorschriften zoals deze voor voormelde gebieden zijn bepaald door het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat het hier gaat om de exploitatie van een klasse III-stortplaats op de percelen sectie B, 228b-c-d, 229, 232, 233, 299a en 235a in een bestaande zandgroeve aan de Molenweg te Boutersem-Kerkom; dat binnen een straal van 100 m zich 8 woningen bevinden waarvan 1 woning vlakbij de stortplaats is gelegen; dat de basis van de groeve in het grondwater ligt; dat volgens de aanvrager er enkel inerte afvalstoffen van afbraakwerken van woning- en wegenbouw, steen, beton, gruis, grond en steenslag worden gestort; dat er evenwel afvalstoffen

werden gestort die niet op een klasse III-stortplaats thuishoren; dat de Milieu-inspectie verschillende vaststellingen heeft gedaan in verband met niet toegelaten afvalstoffen en eveneens verschillende aanmaningen heeft gegeven die niet door de exploitant werden opgevolgd;

Overwegende dat een opvulling van waterplassen enkel mogelijk is met strikt inerte materialen; dat uit de geologische studie die de exploitant bij de aanvraag in 1991 heeft gevoegd, blijkt dat de onderliggende lagen goed doorlatend tot half doorlatend zijn, waardoor het grondwater kwetsbaar is; dat uit recente analyses is gebleken dat het grondwater op bepaalde plaatsen verontreinigd is;

Overwegende dat de aanspraken naar voor gebracht door de voormelde beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- volgens artikel 26, §3 van het Decreet van 02.07.1981 betreffende het beheer van afvalstoffen wordt er voor de betekening aan de exploitant geen termijn opgegeven;
- volgens artikel 3, §3 van het besluit van 21.04.1982 houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor het verwijderen van afvalstoffen wordt een vergunningsaanvraag slechts volledig en ontvankelijk beschouwd als ze is ingediend overeenkomstig de bepalingen van dit besluit;
- volgens artikel 3, §2 van het besluit van 21.04.1982 houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor het verwijderen van afvalstoffen dienen de adviezen ten laatste op de datum van het ontvangstbewijs te worden aangevraagd; het is dus duidelijk dat de adviesaanvragen voor deze datum kunnen gebeuren;
- het advies van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening luidt als volgt : 'geen bezwaar, zonder opmerkingen', terwijl de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering gunstig adviseert indien alle maatregelen getroffen zijn om bodem- en grondwaterverontreiniging te voorkomen; uit het onderzoek blijkt nu dat er wel materialen gestort zijn die een potentieel gevaar betekenen voor het grondwater;
- uit gedane vaststellingen, inzonderheid van 13.01.1988, 20.07.1988, 09.09.1989 en 05.03.1991 blijkt dat niet-toegelaten afvalstoffen werden aangevoerd; de toestand van 1985 kan aldus zeker niet worden vergeleken met deze van 1991;
- uit recente analyses blijkt dat het grondwater wel op bepaalde plaatsen is verontreinigd; de concrete verontreinigingsbron is nog niet bepaald doch voorzorgsmaatregelen zijn hier zeker aange-wezen;

Overwegende dat in het Afvalstoffenplan 1991-1995 wordt gesteld dat de nood aan klasse III-stortplaatsen vermindert door de toenemende recuperatie; dat er prioriteit dient gegeven te worden aan de sanering van oude stortplaatsen, landschapsherstel en functionele ophogingen;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ontvankelijk en ongegrond te verklaren en de gevraagde vergunning te weigeren".

1.3.1. Er blijken door de verzoekende partij diverse illegale stortingen te zijn gebeurd.

Naast de vaststellingen van het aanvoeren van niet-toegelaten afvalstoffen waarvan het bestreden besluit gewag maakt (zie hierboven) moeten nog illegale stortingen blijken uit :

- een proces-verbaal van overtreding van 30 maart 1992, waarin ook melding wordt gemaakt van verschillende pro-justitia's uit het verleden;
- een ministerieel besluit van 14 juli 1992 tot onmiddellijke stopzetting van alle stortactiviteiten;
- een proces-verbaal van 29 april 1993.

1.3.2. Op 4 oktober 1993 werd de verzoekende partij gedagvaard voor de correctionele rechtbank te Leuven, wegens het exploiteren van een stortplaats zonder vergunning en wegens inbreuken op de wetgeving op het giftig afval.

Bij vonnis van 6 oktober 1994 verklaart de correctionele rechtbank de tenlastelegging bewezen.

Na beroep door onder meer de verzoekende partij tegen dit vonnis, acht het Hof van Beroep te Brussel, in zijn arrest van 17 oktober 1995, de betichtingen inzake de illegale exploitatie van een stortplaats en inzake de illegale opslag van giftig afval, eveneens bewezen.

1.4. In het verleden werden diverse vergunningen verleend voor het "bouwen" en exploiteren op dezelfde site, van een zandgroeve.

1.5. Er blijkt geen betwisting te bestaan over het feit dat de intercommunale INTERLEUVEN ten tijde van het bestreden besluit belangstelling heeft betoond voor het exploiteren van een stortplaats op de betrokken site;

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Eerste middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.1.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de "schending van de rechtens vereiste feitelijke grondslag" en uit de "schending van de verplichting tot motiveren" :

"doordat, de aanvraag van beroepster kennelijk om drogredenen werd geweigerd, waar verwezen wordt naar de aanwezigheid van grondwater en de zogenaamde geologische gevoeligheid van de site die deze site als stortplaats ongeschikt zou maken,

terwijl, uit de brief dd. 7 mei 1993 van de Intercommunale INTERLEUVEN aan OVAM blijkt dat INTERLEUVEN de site zelf wenst te gebruiken om aldaar een stortplaats klasse 3 uit te baten over een oppervlakte van 13,5 hectare en een stortplaats klasse 2 voor het overige gebied, en daarvoor de nodige aanvragen zal indienen,

zodat, het bestreden besluit, door de interesse van INTERLEUVEN te verhullen, de werkelijke toedracht met betrekking tot de weigeringsbeslissing verborgen houdt en aldus de in het eerste middel aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur schendt";

2.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat niet is aangetoond dat het voornemen van de intercommunale INTERLEUVEN enige weerslag heeft gehad op het bestreden besluit.

2.1.1.3. De verzoekende partij voert in haar memorie van wederantwoord nog aan dat haar stelling blijkt uit het feit dat alle adviezen, met uitzondering van dat van het bestuur milieuvergunningen, gunstig waren en dat de werkelijke reden om de vergunning te weigeren ook met feitelijke vermoedens kan bewezen worden.

2.1.1.4. In haar laatste memorie wijst de verzoekende partij nog op de hervorming door het arrest van 17 oktober 1995 van het Hof van Beroep te Brussel, van het correctioneel vonnis van 6 oktober 1994.

2.1.1.5. De verwerende partij wijst er van haar kant in haar laatste memorie op dat het Hof van Beroep te Brussel de betichtingen van illegale exploitatie van een stortplaats en illegale opslag van giftig afval, wel degelijk bewezen acht;

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen :

Noch het bestreden besluit, noch het administratief dossier bevatten enig gegeven waaruit eventueel zou kunnen afgeleid worden dat de desbetreffende beslissing (mede) gesteund is op de belangstelling die de intercommunale INTERLEUVEN betoonde voor de betrokken site.

De verzoekende partij komt in haar argumentatie niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Het bestaan van de belangstelling van INTERLEUVEN leidt op zichzelf geenszins tot een "vermoeden" dat die belangstelling het ware, verborgen, motief van het bestreden besluit is.

De strekking van de uitgebrachte adviezen doet in dit verband ook niet ter zake.

Uit het ingeroepen arrest van het Hof van Beroep te Brussel valt dienaangaande evenmin iets af te leiden.

Uit dit alles moet besloten worden dat niet is aangetoond dat de vergunning om de door de verzoekende partij aangevoerde reden werd geweigerd;

2.2. Tweede middel

2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.2.1.1. Het middel voert de schending aan van

"het afvalstoffenplan 1991-1995 zoals vastgesteld bij Besluit van de Executieve van 20 februari 1991, uit schending van artikel 19 en van artikel 53 van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1985, uit schending van artikel 6 van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982, houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen, uit schending van de bouwvergunningen respectievelijk verleend op 18 juni 1992 door de Bestendige Deputatie van de Provincie Brabant, en op 22 juli 1992 door het Schepencollege van de gemeente Boutersem, de eerste voor het uitbreiden van de zandgroeve en de tweede voor het plaatsen van een weegbrug, uit schending van de milieuvergunning op 18 november 1993, verleend door de Bestendige Deputatie van de Provincie Brabant voor de verandering van een zandgroeve door toevoeging van percelen met inbegrip van een zeefinstallatie en tenslotte uit schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur om zich te onthouden van kennelijke onredelijkheid en het beschamen van het gewekt vertrouwen bij het behandelen van de aanvraag tot machtiging om een stortplaats klasse 3 uit te baten, zoals bedoeld in de artikelen 51 en volgende van het besluit dd. 21 april 1982 houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem,

doordat, de bestreden beslissing de aanvraag weigert tot machtiging om een stortplaats klasse 3 uit te baten waarvoor eerder reeds een stortvergunning was verleend, door de minister voor een periode van vijf jaar met ingang van 8 november 1985 en dus

verstrijkend op 8 november 1990 en zulks aan Edgard WOUTERS, huidig gedelegeerd bestuurder van beroepster,

terwijl, naar luid van artikel 6 van het in het middel genoemd besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 in verband met de aanvraagprocedure de vergunning enkel geweigerd wordt indien de aanvraag niet in overeenstemming is met het afvalstoffenplan, zoals bedoeld in artikel 14 van het afvalstoffen-decreet,

en terwijl, het plan bedoeld in artikel 14 van het afvalstoffen-decreet het afvalstoffenplan 1991-1995 is, hetgeen krachtens artikel 19 van het afvalstoffen-decreet verordenende kracht heeft en waarvan slechts mag worden afgeweken op de wijze bepaald in artikel 53 van het afvalstoffen-decreet,

en terwijl, het afvalstoffenplan onder hoofdstuk 5.4.3., Verwerking op stortplaatsen voor de planperiode 1991-1995 op blz. 158 bepaalt dat het 'aangewezen is dat slechts een beperkt aantal sites tegelijkertijd in exploitatie is, zodat door een verhoogde aanvoer een redelijk snelle afwerking kan bekomen worden' en dat 'prioriteit wordt gegeven aan sanering of afwerking van oude stortplaatssites tot een landschappelijk resultaat bekomen wordt en prioriteit gegeven wordt aan landschapsherstel', tenslotte dat het 'aangewezen is de exploitatie van een klasse 3 stortplaats aan te vullen met een mobiele breekinstallatie',

en terwijl, de vermelding in het afvalstoffenplan op blz. 158 dat 'opvullen van waterplassen enkel zal worden toegelaten wanneer dringend landschapsherstel vereist is en hiervoor enkel vooraf gesorteerde strikt inerte afvalstoffen in aanmerking komen' in casu niet relevant is, omdat het actueel aanwezig zijnde water het grondwater is dat kunstmatig werd opgepompt uit de nog te ontzavelen percelen van de groeve, waarvoor de nodige vergunningen werden verleend op respectievelijk 3 november 1992 en 18 november 1993, voor wat de gevraagde uitbreidingen betreft, zodat het terzake niet gaat om een natuurlijke waterplas waarin storten dient vermeden te worden volgens de hierboven aangehaalde bepaling uit het afvalstoffenplan,

en terwijl, het bestreden besluit strijdig is met de verleende bouwvergunningen, nu deze bouwvergunningen machtigen deze werken uit te voeren die noodzakelijk zijn om de groeve terug op te vullen teneinde de agrarische nabestemming mogelijk te maken (zie advies gemachtigde ambtenaar dd. 28 november 1988, vermeld in het besluit dd. 18 juni 1992 voor de reliëfwijziging),

en terwijl, het bestreden besluit evenzeer strijdig is met de verleende milieuvergunning dd. 18 november 1993 waarbij machtiging wordt verleend om een zeefinstallatie in gebruik te nemen,

en terwijl, de loutere afgifte van voornoemde vergunningen verworven rechten verstrekt waarmede elk bestuur dient rekening te houden op straffe van miskennis van deze verworven rechten (R.v.St., Het Belgische Rode Kruis, nr. 40.858, 29 oktober 1992),

en terwijl, het kennelijk onredelijk is en in strijd met het rechtmatig gewekt vertrouwen om geen hermachtiging toe te staan voor de uitbating van een stortplaats klasse 3, die eerder reeds vergund was voor een periode van vijf jaar en waarvan de beperking in de tijd enkel was ingegeven door de bekommernis om de toekomst te vrijwaren, gelet op de verzuchting van INTERLEUVEN om op dezelfde plaats een stort voor huishoudelijk afval uit te baten (zie blz. 5 tot 8 van het besluit van 23 mei 1985 van de Bestendige Deputatie houdende stortvergunning voor één jaar) en gelet op de overweging van de minister dat 'het ganse terrein dient afgewerkt te worden teneinde de nabestemming te verwezenlijken' (zie besluit dd. 8 november 1985 houdende vernietiging van voormeld besluit van 23 mei 1985 en verlening van een stortvergunning voor een periode van vijf jaar),

zodat, het bestreden besluit, door geen rekening te houden met de concrete en onmiddellijk toepasselijke zijnde voorschriften van het afvalstoffenplan, door geen rekening te houden met de verleende bouwvergunningen tot wijziging van het reliëf en het plaatsen van de weegbrug, noch met de verleende milieuvergunning voor de ingebruikname van de mobiele zeefinstallatie en alle verbeteringen ten belope van 2.350.000 Fr. (zeefinstallatie), 800.000 Fr. (weegbrug) en 700.000 Fr. (grondverdichter) die beroepster heeft gedaan en tenslotte door geen rekening te houden met de specifieke overwegingen bij de afgifte van de eerdere afvalstoffenvergunning, de in het middel aangevoerde wettelijke en reglementaire voorschriften schendt alsmede de verworven rechten die gepaard gaan met de individuele rechtshandelingen bij het verstrekken van de bouwvergunningen en de milieuvergunning, alsmede tenslotte de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die onredelijkheid en beschaming van het rechtmatig gewekt vertrouwen verbieden".

2.2.1.2. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat de vergunning van 8 november 1985 op 8 november 1990 verstrekt, zodat de in het geding zijnde vergunningsaanvraag, ingediend op 29 maart 1991, geen "hermachtiging" betrof.

Zij betoogt voorts dat het onjuist is te stellen dat uit artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 april 1982 zou volgen dat de vergunning

enkel kan worden geweigerd indien zij in strijd is met het afvalstoffenplan, nu dit artikel stelt dat de vergunning ook kan worden geweigerd als de aanvraag niet in overeenstemming is met het belang van de bescherming van het leefmilieu, en nu artikel 6 niet stelt dat dit de enige mogelijke weigeringsgronden voor vergunning zouden uitmaken.

Zij vervolgt met betrekking tot het afvalstoffenplan :

"Aangaande de klasse 3 stortplaatsen bepaalt het Afvalstoffenplan 1991-1995 onder de hoofding '5.4 Stortplaatsenbeleid' onder meer het volgende (p. 158) :

'Gelet op het feit dat een toenemende recuperatie van inerte afvalstoffen mag worden verwacht en afval van containerdiensten naar een klasse-2-stortplaats dient te worden verwezen, zal de nood aan stortcapaciteit voor inert afval verminderen.

Daarom is het aangewezen dat slechts een beperkt aantal sites tegelijkertijd in exploitatie is, zodat door een verhoogde aanvoer een redelijk snelle afwerking kan bekomen worden. Hiertoe zullen nieuwe klasse 3-stortplaatsen of uitbreidingen van bestaande stortplaatsen slechts kunnen vergund worden indien ze voor verschillende aanvoerders van bouw- en sloopmaterialen toegankelijk zijn.

Er wordt prioriteit gegeven aan :

- sanering of afwerking van oude stortplaatsen tot een landschappelijk resultaat bekomen wordt;
- landschapsherstel;
- functionele ophogingen.

Opvullen van waterplassen zal enkel worden toegelaten wanneer dringend landschapsherstel vereist is. Enkel vooraf gesorteerde, strikt inerte afvalstoffen komen hiervoor in aanmerking.

Het ontginningsbeleid dient dermate georiënteerd dat het creëren van nieuwe, grote wateroppervlakten vermeden wordt'.

Zoals verzoekster terecht opmerkt heeft het Afvalstoffenplan verordenende kracht.

Het bestreden besluit verwijst uitdrukkelijk naar de voorschriften van het Afvalstoffenplan, zoals verder uiteengezet.

Het besluit is derhalve naar behoren gemotiveerd.

Verzoekster blijft in gebreke aan te duiden welke bepalingen van het Afvalstoffenplan door het bestreden besluit zouden zijn geschonden.

De bewering van verzoekster dat het actueel aanwezig zijnde water, hetgeen dus niet wordt betwist en ook blijkt uit de vaststellingen van de milieu-inspectie, het grondwater is dat kunstmatig werd opgepompt uit de nog te ontzavelen percelen, is niet ter zake dienend, gezien het plan enkel spreekt van het 'opvullen van waterplassen'.

Bovendien werd op 30.03.1992 door de milieu-inspectie bevestigd : 'De basis van de groeve ligt in het grondwater'".

Met betrekking tot de strijdigheid met de verleende bouwvergunningen en de vermeende schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de verwerende partij er op dat die vergunningen werden verleend in het kader van de uitbating van een zandgroeve, die hier niet in het geding is, en dat het verlenen van een bouwvergunning geen toezegging inhoudt aangaande de toekenning van een stort-, exploitatie- of milieuvergunning, gelet op de verschillende finaliteiten van de diverse wetgevingen.

2.2.1.3. In haar memorie van wederantwoord doet de verzoekende partij nog gelden dat, vermits er geen stedenbouwkundige bezwaren waren, het bestreden besluit moet kunnen uitwijzen dat er ofwel determinerende bezwaren zijn voor de afgifte van de vergunning die voortvloeien uit de voorschriften van het afvalstoffenplan, ofwel dat de bescherming van het leefmilieu in het gedrang komt.

Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel heeft het afvalstoffenplan, althans de in het bestreden besluit aangehaalde passages, geen verordenende kracht, en dan dient vastgesteld te worden dat het determinerend weigeringsmotief volledig komt te vervallen bij gebreke van de rechtens vereiste juridische grondslag. Ofwel bezitten die passages wel verordenende kracht en dan dient de vraag gesteld te worden of zij op zichzelf een voldoende basis vormen voor de rechtvaardiging van de weigeringsbeslissing.

De verzoekende partij doet voorts gelden dat zij volledig voldoet aan de voorschriften van het afvalstoffenplan, dat zij daarvoor de nodige bouwvergunningen en milieuvergunning bekomen heeft, en dat zij ingevolge het verstrijken van de lopende vergunningsduur een nieuwe aanvraag heeft ingediend, nu het terrein nog niet was afgewerkt en de nabestemming nog niet volledig kon worden gerealiseerd.

De aanvraag werd afgewerkt volgens de procedure van het afvalstoffendecreet en niet volgens deze van het milieuvergunningsdecreet, zodat de aanvraag niet moest worden ingediend tussen de twaalfde en de achttiende maand voor het verstrijken van de vergunning;

2.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel **niet gegrond** is om de volgende redenen :

2.2.2.1. Artikel 6 van het in het middel vermelde besluit van de Vlaamse regering van 21 april 1982 luidt als volgt :

"De vergunning wordt geweigerd indien de aanvraag niet in overeenstemming is met de bepalingen van het Plan of met de meest recente gegevens ter voorbereiding van het Plan zoals bedoeld in artikel 14 van het decreet van 2 juli 1981, of met het belang van de bescherming van het leefmilieu".

In weerwil van wat de verzoekende partij wil doen geloven, doet de aangehaalde bepaling duidelijk blijken dat de vergunning voor het verwijderen van afvalstoffen niet enkel kan worden geweigerd indien de aanvraag in strijd is met het afvalstoffenplan, maar ook indien zij strijdig is met het belang van de bescherming van het leefmilieu.

De verwijzing naar illegale stortingen en de verontreiniging van het grondwater zijn motieven die

betrekking hebben op de "bescherming van het leefmilieu".

2.2.2.2. Ten tijde van het nemen van het bestreden besluit luidde artikel 19 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen als volgt :

"Het plan heeft verordenende kracht en blijft gelden tot het door een ander is vervangen. Er mag alleen van worden afgeweken overeenkomstig het bepaalde in artikel 53".

Artikel 53 van hetzelfde decreet bepaalde :

"In uitzonderlijke omstandigheden kan de Vlaamse Regering bij een met redenen omkleed besluit toestaan dat voor een termijn van maximum één jaar vanaf 'bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad', wordt afgeweken van één of meer bepalingen vastgesteld door of krachtens dit decreet, op voorwaarde dat daardoor de verwezenlijking van het doel van dit decreet niet in het gedrang komt".

2.2.2.3. De in het middel eerst vermelde passus uit het afvalstoffenplan 1991-1995 houdt geenszins de verplichting in om alle oude stortplaatsen te saneren of af te werken. Er wordt enkel opgelegd dienaangaande "prioriteit" te geven.

De verplichting tot het verlenen van de bedoelde prioriteit houdt niet de plicht in eender welke aanvraag voor een stortvergunning voor een "oude stortplaats" in te willigen.

Die bepaling kan zeker niet zo uitgelegd worden dat ze de verplichting zou inhouden een stortvergunning te verlenen die geacht wordt gevaarlijk voor het leefmilieu te zijn.

2.2.2.4. De overweging van het bestreden besluit dat een opvulling van waterplassen enkel mogelijk is met strict inerte materialen, ligt in de lijn van de bepaling van het afvalstoffenplan die voorschrijft dat het opvullen van waterplassen enkel zal worden toege-

laten wanneer dringend landschapsherstel vereist is, waarbij enkel vooraf gesorteerde, strict inerte afvalstoffen in aanmerking komen.

Ook los bekeken van het afvalstoffenplan is die overweging wel degelijk relevant, in het licht van het onderzoek van de verenigbaarheid van de vergunning met de vereiste van de bescherming van het leefmilieu.

Bij dit alles is het niet van belang of de betrokken waterplas kunstmatig dan wel natuurlijk is.

2.2.2.5. De bouwvergunning, toendertijd afgegeven op grond van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, en de milieuvergunning, verleend op grond van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, moeten duidelijk onderscheiden worden van de vergunning voor het verwijderen van afvalstoffen die wordt toegekend met toepassing van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Vermits voormelde reglementeringen verschillende gebieden bestrijken en gedeeltelijk verschillende oogmerken nastreven, doet de toekenning van de twee eerstgenoemde vergunningen geen recht ontstaan op het verkrijgen van de laatstgenoemde.

Wat in het bijzonder de bouwvergunning betreft, dient opgemerkt te worden dat een machtiging tot het opvullen van de groeve, uiteraard geen machtiging, noch het "verworven recht", inhoudt om dit met eender welke, desnoods dus zelfs giftige, afvalstoffen te doen.

Ook de vergunning een zeefinstallatie in gebruik te nemen schept niet een gerechtvaardigd vertrouwen, noch het recht, dat afvalstoffen die schadelijk voor het leefmilieu worden geacht, zullen mogen gedumpt worden.

2.2.2.6. Gelet op de finaliteit van de leefmilieu-wetgeving kan de weigering van een vergunning om voor het leefmilieu gevaarlijk geachte stoffen te storten ook niet in strijd zijn met het redelijkheidsbeginsel, ongeacht de grootte van de investeringen die door de aanvrager in het verleden werden gedaan.

2.2.2.7. Bovendien werden lastens de verzoekende partij verschillende processen-verbaal opgemaakt wegens het storten van afvalstoffen die niet thuishoren op een stortplaats klasse III en werd die partij strafrechtelijk vervolgd en veroordeeld wegens illegale exploitatie van een stortplaats en illegale opslag van giftig afval.

Ook gelet op die omstandigheden mocht de bedoelde partij er niet op vertrouwen dat een vergunning voor de verdere exploitatie van de stortplaats zou worden verleend en kan de bestreden weigering in de gegeven omstandigheden niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

2.2.2.8. Uit het bovenstaande moet worden besloten dat de door de verzoekende partij ingeroepen regelgeving en beginselen niet werden geschonden;

2.3. Derde middel

2.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.3.1.1. Het middel is

"genomen uit de schending van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van afdoende motivering, uit schending van de rechtens vereiste feitelijke grondslag en uit schending van artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Executieve van

21 april 1982 houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem,

doordat, het bestreden besluit de aangevraagde vergunning weigert op grond van de aanwezigheid van grondwater in de groeve, en de bewering dat 'uit recente analyses is gebleken dat het grondwater op bepaalde plaatsen verontreinigd is' enerzijds, en op grond van de bewering dat er afvalstoffen werden gestort die niet op een klasse 3 stortplaats thuishoren, en de bewering dat 'uit het onderzoek blijkt dat er materialen gestort zijn die een potentieel gevaar betekenen voor het grondwater' anderzijds,

en doordat, het bestreden besluit tegelijkertijd verwijst naar het gunstig advies van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening dat luidt als volgt : 'geen bezwaar, zonder opmerkingen', en naar het gunstig advies voor de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering, en toch overweegt dat 'de concrete verontreinigingsbron nog niet is bepaald',

en doordat, het bestreden besluit tot de conclusie komt dat de toestand van 1985 niet kan vergeleken worden met die van 1991,

terwijl, de loutere aanwezigheid van het kunstmatig ten behoeve van de ontzaveling opgepompt grondwater op zichzelf geen bezwaar vormt, nu het grondwater niet kan worden gelijkgesteld met de waterplas waarvan sprake in het afvalstoffenplan en het afvalstoffenplan overigens het storten van strikt inerte afvalstoffen in waterplassen niet uitsluit,

en terwijl, het grondwater geenszins verontreinigd is, gelet op het chemisch en bacteriologisch onderzoek dat regelmatig wordt uitgevoerd en waaruit blijkt dat het water zelfs voldoet aan de eisen van het K.B. van 10 april 1984 als zwemwater voor georganiseerde zwemgelegenheden (zie laboratorium-onderzoek dd. 26 juni 1992),

en terwijl, het bestreden besluit geenszins specificeert op grond van welke analyses het bestuur vermog tot de conclusie te komen dat het grondwater op bepaalde plaatsen verontreinigd zou zijn, a fortiori wanneer beweerd wordt dat de concrete verontreinigingsbron nog niet is bepaald,

en terwijl, het bestreden besluit nergens specificeert welke afvalstoffen die zouden gestort zijn niet op een klasse 3 stortplaats zouden thuishoren,

en terwijl, krachtens artikel 51 van het in het middel aangehaalde besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 op een klasse 3 stortplaats uitsluitend inerte afvalstoffen mogen gestort worden waaronder bedoeld wordt reststoffen afkomstig van de bouw, de afbraak, de herstelling en het onderhoud van de wegen, constructies en kunstwerken,

en terwijl, de afvalstoffen afkomstig van de bouw, de afbraak, de herstelling en het onderhoud van de

wegen, constructies en kunstwerken per definitie een aantal materialen bevatten die niet onmiddellijk met steenpuin kunnen vereenzelvigd worden en hoogstens aanleiding geven tot zuiver optische pollutie, en beroepster anderzijds bij brief van 2 april 1990 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest uitdrukkelijk de toelating heeft gekregen om de materialen die onvermijdelijk tussen het steenpuin verzeilen, zoals hout, plastic, papier, ijzer en ander verpakkingsmateriaal, te sorteren en te recupereren en dit overeenkomstig artikel 10 van de bijzondere voorwaarden opgelegd bij de stortvergunning dd. 8 november 1985,

en terwijl, het bestuur volkomen ten onrechte doet alsof de situatie anno 1991 niet hetzelfde zou zijn als de situatie 1985, nu ook ten tijde van de oorspronkelijke aanvraag tot toelating om een stortplaat klasse 3 uit te baten er onder het hoofdstuk grondwaterhuishouding gewezen werd op de aanwezigheid van grondwater, waarvan het niveau overeenkwam met het niveau 000 en er eveneens gewezen werd op het feit dat door de eigenaar een ondergrondse leiding was gelegd, welke toelaat de waterstand te regelen (zie eveneens de verklaring dd. 23 december 1993 van beëdigd landmeter-expert Paul FROONNINCKX),

zodat, het bestreden besluit, door te verwijzen naar de aanwezigheid van grondwater, door te verwijzen naar niet nader genoemde analyses om te beweren dat het water op bepaalde plaatsen verontreinigd zou zijn, door gewag te maken van afvalstoffen die zouden gestort zijn en die niet thuishoren op een klasse 3 stortplaats, door niet uit te leggen waarom er geen rekening zou kunnen gehouden worden met de gunstige adviezen van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en van de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering, tegenstrijdig en gebrekkig gemotiveerd is, berust op een onjuiste feitelijke grondslag en de in het middel aangevoerde wettelijke en reglementaire voorschriften schendt, alsmede het aldaar aangevoerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

2.3.1.2. In haar memorie van antwoord brengt de verwerende partij de motieven van het bestreden besluit in herinnering, en vervolgt zij :

"Verzoekster stelt daarentegen dat 'het grondwater geenszins verontreinigd is, gelet op het chemisch en bacteriologisch onderzoek dat regelmatig wordt uitgevoerd en waaruit blijkt dat het water zelfs voldoet aan de eisen van het K.B. van 10.04.1984 als zwemwater voor georganiseerde zwemgelegenheden (zie laboratoriumonderzoek dd. 26.06.1992)'.

Dit laatste betreft een blijkbaar eenzijdig verrichte staalname op 19.06.1992 'in de voorste zwembijver te Kerkom'.

Het bestreden besluit heeft evenwel de verontreiniging van het grondwater in aanmerking genomen, en niet van enig oppervlaktewater.

Evenmin valt enige tegenspraak te bekennen in de stelling dat het grondwater verontreinigd is, doch dat de concrete verontreinigingsbron nog niet is bepaald.

Verzoekster kan ook bezwaarlijk aanvoeren dat het bestreden besluit niet zou hebben gespecificeerd welke afvalstoffen die zouden gestort zijn niet op een klasse 3-stortplaats zouden thuis horen.

Ter zake dient te worden verwezen naar de vaststellingen van de milieu-inspectie, die door het bestreden besluit expliciet worden aangehaald.

De vergunningverlenende overheid kon hieruit terecht een risico voor grondwatervervuiling afleiden.

Verzoekster verwijst tevergeefs naar de brief van 02.04.1990 van de OVAM, nu deze stelt dat de niet-inerte fracties dienen 'te worden verwijderd en gesorteerd, alvorens de inerte afvalstoffen te storten', terwijl uit de processen-verbaal van de milieu-inspectie blijkt dat niet-inerte afvalstoffen werden gestort.

Tenslotte heeft het bestreden besluit aangegeven waarom de voorwaarde van het voorwaardelijk gunstig advies van de VMZ niet was vervuld.

Uit het bovenstaande blijkt dat de gehanteerde motieven correct en afdoende zijn".

2.3.1.3. In haar memorie van wederantwoord doet de verzoekende partij, samengevat, nog het volgende gelden:

Er valt niet in te zien hoe het uitgevoerde bacteriologisch en chemisch onderzoek betrekking zou hebben op oppervlaktewater en niet op grondwater, nu de waterplas ontstaan is door het oppompen van grondwater.

Het onderzoek gebeurde objectief, en toont aan dat er van enige vervuiling geen sprake kan zijn. Het is voor de verzoekende partij dan ook onduidelijk waarom de verwerende partij geen rekening houdt met het voorwaardelijk gunstig advies van de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering. Er zijn geen objectieve indicaties voor de aanwezigheid van de beweerd bodem- of watervervuiling.

Door toe te geven dat het bestreden besluit noch de zogenaamde verontreinigingsbronnen identificeert, noch op precieze wijze de stoffen aanwijst die niet onder een klasse 3-stort zouden vallen, bevestigt de verwerende partij eigenlijk zelf dat het bestreden besluit niet de rechtens vereiste feitelijke grondslag bevat, noch voldoet aan de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat de verzoekende partij zich schuldig maakte aan het storten van niet-inerte afvalstoffen.

Het is schier onvermijdelijk dat afvalstoffen die afkomstig zijn van de bouw, de afbraak, de herstelling en het onderhoud van de wegen, constructies en kunstwerken per definitie een aantal materialen bevatten die niet met steenpuin kunnen vereenzelvigd worden, hetgeen door OVAM werd erkend in een brief van 2 april 1990.

2.3.1.4. In haar laatste memorie staat de verzoekende partij nog stil bij het motief inzake de illegale stortingen.

Zij stelt dat hierover in het bestreden besluit slechts met één enkele zin wordt stilgestaan, dat er ondertussen geen enkel proces-verbaal meer werd vastgesteld met betrekking tot deze stortingen, en er destijds geen en nu nog steeds geen waterverontreiniging is vastgesteld.

Dit blijkt ook uit de gunstige adviezen van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering. Daarbij komt nog dat geregeld gunstige wateranalyses worden uitgevoerd, waaronder enkele door COLAB en HYDROCHEM. Uit deze analyses is gebleken dat het nitraatgehalte enkel tussen de periode 1992 en 1993 is gestegen, en daarna gedaald beneden de drinkwaternorm, en dit was te wijten aan omliggende landerijen;

2.3.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen:

2.3.2.1. Uit de aanhef van het bestreden besluit blijkt dat de gevraagde vergunning onder meer werd geweigerd wegens het gevaar voor verontreiniging van het grondwater.

Het besluit leidt dit gevaar, blijkens zijn redengeving, af, enerzijds uit het feit dat de basis van de groeve in het grondwater ligt, en uit de bij de vergunningsaanvraag gevoegde geologische studie blijkt dat de onderliggende lagen goed doorlatend tot half doorlatend zijn, waardoor het grondwater kwetsbaar is, en anderzijds uit het feit dat in het verleden verscheidene malen werd vastgesteld dat niet-toegelaten afvalstoffen werden gestort en uit recente analyses gebleken is dat het grondwater op bepaalde plaatsen verontreinigd is, zij het dat de concrete verontreinigingsbron nog niet is bepaald.

2.3.2.2. Bij de bespreking van het tweede middel is gebleken dat het feit dat het grondwater opgepompt wordt, niet relevant is met het oog op de interpretatie van het begrip "waterplas" uit het afvalstoffenplan.

Het argument dat "het afvalstoffenplan het storten van strict inerte afvalstoffen niet uitsluit" is niet dienend, nu het bestreden besluit steunt op het feit dat de vermelde processen-verbaal van de milieu-inspectie vaststellen dat ook andere dan strict inerte afvalstoffen werden gestort.

2.3.2.3. De vaststelling in het bestreden besluit dat uit recente analyses gebleken is dat het grondwater op bepaalde plaatsen verontreinigd is, is gesteund op het advies van 8 december 1993 van het bestuur milieuvergunningen, waarnaar in de aanhef van het besluit wordt verwezen.

De verzoekende partij betwist niet dat het in het middel vermelde laboratoriumonderzoek van 26 juni 1992 een staalname "in de voorste zwemvijver te Kerkom" betreft, terwijl het bestreden besluit niet de verontreiniging van het oppervlaktewater, doch wel van het grondwater in aanmerking heeft genomen.

Ook al zou de betrokken vijver ontstaan zijn uit opgepompt grondwater, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat het feit dat die vijver zou voldoen aan de eisen van zwemwater, impliceert dat het motief dat er, door het storten van voor het milieu gevaarlijk geachte afvalstoffen, gevaar dreigt voor verontreiniging van het grondwater, in feite onjuist is.

Het feit dat de concrete bron van verontreiniging nog niet is bepaald, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er verontreiniging is.

In het licht van de met gezag van gewijsde gedane gerechtelijke vaststelling van de illegale opslag van giftig afval is de verzoekende partij slecht geplaatst om te stellen dat het grondwater "geenszins verontreinigd" is, en dit enkel in het licht van door haarzelf eenzijdig uitgevoerde testen op een vijver die zich aan de oppervlakte bevindt.

2.3.2.4. Het bestreden besluit maakt voldoende duidelijk welke niet-toegelaten afvalstoffen werden gestort, nu het de data van de ten laste van de verzoekende partij opgestelde processen-verbaal -waarvan die partij niet beweert dat ze haar niet bekend zouden zijn- uitdrukkelijk vermeldt.

2.3.2.5. De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar de vaststelling dat inerte afvalstoffen "per definitie een aantal materialen bevatten die niet onmiddellijk met steenpuin kunnen vereenzelvigd worden" en naar de op 2 april 1990 door de OVAM gegeven toelating om de in de aangevoerde afvalstoffen aanwezige niet-inerte fracties te sorteren en te recupereren.

Immers, blijkens de laatstbedoelde toelating dient het sorteren van de niet-inerte fracties te gebeuren "alvorens de inerte afvalstoffen te storten", terwijl uit de door de milieu-inspectie opgemaakte processen-verbaal precies blijkt dat niet-inerte afvalstoffen werden "gestort".

2.3.2.6. Het bestreden besluit heeft uit het illegaal storten van niet-inerte afvalstoffen -vaststelling bevestigd door het meervermeld arrest van het Hof van Beroep te Brussel- terecht kunnen afleiden dat "de toestand van 1985 aldus zeker niet kan worden vergeleken met deze van 1991".

Om dezelfde redenen geeft het besluit, waar het stelt dat

"het advies van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening luidt als volgt : 'geen bezwaar, zonder opmerkingen', terwijl de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering gunstig adviseert indien alle maatregelen getroffen zijn om bodem- en grondwater-verontreiniging te voorkomen; uit het onderzoek blijkt nu dat er wel materialen gestort zijn die een potentieel gevaar betekenen voor het grondwater"

duidelijk en afdoende aan waarom met de gunstige adviezen van de voornoemde maatschappijen geen rekening kon worden gehouden.

2.3.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de in het middel bekritiseerde motivering en motieven deugdelijk en afdoende zijn.

Latere gunstige wateranalyses die zouden zijn uitgevoerd doen aan die vaststelling geen afbreuk;

2.4. Vierde middel

2.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.4.1.1. Het middel

"is genomen uit de schending van de artikelen 26 §3 en 27 §2 laatste lid van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 en uit schending van de motiveringsplicht zoals bekrachtigd door de wet dd. 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en uit schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur strekkende tot de verplichting om te beslissen binnen een redelijke termijn,

doordat de Bestendige Deputatie slechts op 2 april 1992 uitspraak heeft gedaan over de aanvraag die op 26 maart 1991 was ingediend, en de uitspraak slechts heeft genotificeerd op 15 mei 1992,

en doordat, het bestreden besluit geenszins antwoordt op het verwijt dat beroepster had gemaakt ten aanzien van de laattijdigheid van de beslissing van de Bestendige Deputatie, en van de notificatie daarvan in haar beroepschrift dd. 26 mei 1992 op blz. 2 medio, namelijk dat zij veertien maanden heeft moeten wachten op de beslissing omtrent de vraag tot hermachtiging,

en doordat, het bestreden besluit zelf genomen werd in de negentiende maand na het indienen van het beroep,

terwijl, de vergunningverlenende overheid, namelijk de Bestendige Deputatie, haar beslissing dient te nemen binnen de zestig dagen na het indienen van de aanvraag en een afschrift van de beslissing dient te betekenen binnen de tien dagen nadat een beslissing werd genomen overeenkomstig 26 §3 van het afvalstoffendecreet,

en terwijl, de Vlaamse Executieve in beroep haar beslissing dient te nemen binnen de zestig dagen na het instellen van het beroep,

en terwijl, het bestreden besluit slechts werd genomen op 16 december 1993, hetzij daags na de zitting dd. 15 december 1993 van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, zetelend in kort geding, naar aanleiding van de dagvaarding die beroepster op 30 november 1993 heeft betekend aan het Vlaamse Gewest teneinde de minister te verplichten een beslissing te nemen onder verbeurte van een dwangsom,

en terwijl, tenslotte het tot de vaste rechtspraak van Uw Raad behoort dat het bestuur gehouden is te beslissen binnen een redelijke termijn (R.v.St., N.V. ELPEE-GAS BELGIUM, nr. 26.155, 6 februari 1986 en R.v.St., CAP, nr. 31.487, 1 december 1988), en de omstandigheid dat het bestuur milieuvergunningen slechts op 8 december 1993 een advies heeft verleend daarbij niet terzake dienend is, nu dit bestuur slechts enig initiatief heeft genomen na betekening van de dagvaarding in kort geding en de minister overigens niet diende te wachten op dit advies, gezien het advies, waarvan noch de inhoud, noch de

strekking wordt duidelijk gemaakt in het bestreden besluit, niet betrokken wordt in de besluitvorming, zodat, het bestreden besluit, door naast de kwestie te antwoorden omtrent de laattijdigheid van de beslissing van de Bestendige Deputatie en van de notificatie daarvan, en door zelf laattijdig een beslissing te nemen zonder aan te geven waarom het advies van het bestuur milieuvergunningen ongunstig zou zijn, en zonder aan te geven welk het belang is van dit advies bij de eigen besluitvorming, de wettelijke en redelijke termijn heeft miskend alsmede de verplichting tot uitdrukkelijke en afdoende motivering onder meer met betrekking tot de na te leven termijnen van de Bestendige Deputatie en met betrekking tot het advies van het bestuur milieuvergunningen, waarvan beroepster de inhoud noch de precieze draagwijdte kan kennen en aldus de in het middel aangevoerde wettelijke voorschriften en algemene beginselen van behoorlijk bestuur miskent".

2.4.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord :

"Het middel is niet dienend voor zover gericht tegen het besluit van de bestendige deputatie.

Aangaande de beweerde schending van de motiveringsplicht verwijst verwerende partij naar hetgeen hoger werd uiteengezet.

Verweerder doet voorts opmerken dat de behandelingstermijnen van het Afvalstoffendecreet en de uitvoeringsbesluiten termijnen van orde zijn, en geen op straffe van nietigheid voorgeschreven of substantiële termijnen.

De niet-naleving ervan heeft geen invloed op de rechtsgeldigheid van het besluit.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat enerzijds verzoekster zelf niet diligent is geweest om de vergunningstoestand te regelen (als gezegd werd de aanvraag pas ingediend 4 maanden na het vervallen van de vergunning). Anderzijds dient te worden benadrukt dat het dossier er niet eenvoudiger op werd doordat de richtlijnen of bevelen van de milieu-inspectie werden genegeerd.

Ten overvloede kan worden verwezen naar het bevel tot onmiddellijke stopzetting van alle stortactiviteiten.

Alleszins is duidelijk dat de overheid de zaak niet heeft laten rusten.

Bij herhaling heeft de overheid zich ter plaatse vergewist van de feitelijke toestand".

2.4.1.3. In haar memorie van wederantwoord doet de verzoekende partij gelden :

"Tegenpartij beweert vooreerst dat de aangevoerde schendingen niet dienend zijn voorzover zij gericht zijn tegen het besluit van de Bestendige Deputatie.

(...)

In tegenstelling tot wat tegenpartij opwerpt, is het wel degelijk dienend voornoemde schendingen aan te voeren tegen het besluit van de Bestendige Deputatie, nu het bestuur manifest haar verplichting tot uitdrukkelijke en afdoende motivering niet heeft nageleefd, door niet te antwoorden op het verwijt dat beroepster had gemaakt ten aanzien van de laattijdigheid van de beslissing, in eerste aanleg genomen";

2.4.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet ontvankelijk is om de volgende redenen:

2.4.2.1. Het blijkt niet, en de verzoekende partij voert ook niet aan, dat door artikel 27, § 2, van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981, zoals die bepaling luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, aan het laattijdig beslissen door de verwerende partij, enige sanctie werd verbonden.

Dienvolgens is deze beslissingstermijn een termijn van orde, waarvan de loutere overschrijding niet tot vernietiging leidt.

Gesteld dat een tijdsverloop van ongeveer negentien maanden tussen de indiening van het beroep en de uitspraak erover niet meer als redelijk kan worden aangezien, zou de verwerende partij enkel nog haar onbevoegdheid om op het beroep te beschikken kunnen vaststellen, met als gevolg dat het door de bestendige deputatie in eerste aanleg genomen besluit dan definitief zou zijn.

Vermits de gevraagde vergunning in eerste aanleg echter ook geweigerd werd, heeft de verzoekende partij op dit stuk geen belang bij het middel.

2.4.2.2. Ook het toendertijd geldende artikel 26, § 3, van het afvalstoffendecreet bepaalde geen sanctie voor het overschrijden door de in eerste aanleg

beslissende bestendige deputatie van de beslissings- en betekeningstermijn.

Ook deze termijn is derhalve een loutere termijn van orde.

Een gebeurlijke vaststelling door de verwerende partij van een overschrijding van die termijn zou dan ook geen enkel nuttig gevolg voor de verzoekende partij hebben gehad.

2.4.2.3. Indien de verwerende partij had aangenomen dat de beslissing in eerste aanleg onredelijk laat was genomen, had dit tot gevolg gehad dat zij had dienen vast te stellen dat de bestendige deputatie haar bevoegdheid definitief had uitgeput.

Dit had op zijn beurt betekend dat de verwerende partij zelf, bij gebreke van een beslissing in eerste aanleg, in graad van beroep de aanvraag diende te beoordelen, en niet dat de verzoekende partij moest geacht worden over een stilzwijgende vergunning te beschikken.

De verwerende partij heeft in casu de aanvraag wel degelijk ten gronde beoordeeld.

Het middel is bijgevolg eveneens, bij gebrek aan mogelijk nuttig effect voor de verzoekende partij, onontvankelijk waar het aanvoert dat het bestreden besluit "geenszins antwoordt op het verwijt dat beroepster had gemaakt ten aanzien van de laattijdigheid van de beslissing van de bestendige deputatie en van de notificatie daarvan in haar beroepschrift".

2.4.2.4. Het middel is eveneens onontvankelijk waar het rechtstreeks het in eerste aanleg genomen deputatiebesluit bekritiseert, vermits dit besluit niet het voorwerp van het annulatieberoep uitmaakt.

2.4.2.5. Uit het bovenstaande volgt dat het middel in geen zijner onderdelen ontvankelijk is;

2.5. Vijfde middel

2.5.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.5.1.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 63 en 116 van de provinciewet, samengevat, doordat een gedelegeerd bestuurder van de intercommunale INTERLEUVEN deel uitmaakte van de bestendige deputatie die op 2 april 1992 een weigeringsbesluit nam, terwijl deze persoon, gelet op de interesse van INTERLEUVEN voor de betrokken stortplaats, een persoonlijk en rechtstreeks belang had bij de zaak. Door in beroep de beslissing van de deputatie "zonder meer" te bevestigen, heeft het bestreden besluit zich "de onwettigheid en het substantieel vormgebrek" eigen gemaakt.

2.5.1.2. In haar memorie van antwoord merkt de verwerende partij op dat het middel niet gericht is tegen het bestreden besluit;

2.5.2. Bespreking

Overwegende dat ook dit middel onontvanke-
lijk is :

Het middel is in eerste instantie niet gericht tegen het bestreden besluit, doch tegen het beroepen deputationbesluit.

In de veronderstelling dat de verwerende partij tot de door de verzoekende partij in haar annulatieberoep aangevoerde onwettigheid had dienen te besluiten, had zij, ten gevolge van de devolutieve werking van het administratief beroep waarbinnen zij gevat was en dus diende te oordelen, zelf de zaak ten gronde moeten onderzoeken, hetgeen zij ten deze ook gedaan heeft.

De verzoekende partij heeft bijgevolg ook bij dit middel geen belang,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier mei tweeduizend, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.